Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

Paul Cudenec
Kohti viikon loppua
Ajan tyrannia
2004

Haettu 10.1.2014 osoittteesta:
http://takku.net/article.php/20140108001703338
Towards the End of the Week: The Tyranny of Time. Green Anarchist #71–72 (2004)

**fi.theanarchistlibrary.org**

# Kohti viikon loppua

## Ajan tyrannia

Paul Cudenec

2004

Jotkut yksiköistä, joilla aikaa mitataan, ovat kiistattomia. Maan pyöriminen oman akselinsa tai auringon ympäri ovat selviä syitä 'päivän' tai 'vuoden' olemassaololle – ja kuukausikin käy enemmän tai vähemmän yksiin todellisen kuun kierron kanssa.

Samaa ei kuitenkaan voi sanoa viikosta, kummajaisesta, jonka taustat ja tarkoitus ovat epämääräiset. Jos Raamatussa onkin viitattu 'seitsemännen päivän' lepoon, se ei tarkoita, että seitsenpäiväinen viikko olisi ollut mitenkään yleinen kautta vuosisatojen.

Muinaiset egyptiläiset käyttivät kymmenpäiväistä viikkoa ja mayojen kalenteri käytti 13 ja 20 päivän jaksoa. Liettualaiset käyttivät yhdeksän päivän viikkoa ennen kääntymistään kristinuskoon. Toisin sanoen viikossa ei ole mitään luonnollista. Se on aidattua aikaa, keinotekoinen ajatusrakennelma, jonka alaisuuteen keskittävät, kontrolloivat voimat Rooman valtakunnasta kristillisen kirkon ja brittiläisen imperiumin kautta nykypäivän globaaliin teknobisneksen hegemoniaan ovat maailman pakottaneet.

Olemme nyt tulleet pisteeseen, jossa seitsenpäiväinen viikko on kahlinnut meidät täydellisesti muuttumattoman rutiinin kierteeseen ja rajoitettuun näköalaan, ja kuristanut niillä ihmiskuntaa jo

aivan liian kauan. Joka aamu herätessämme koemme tosiasiassa uuden päivän, päivän jota emme ole koskaan aiemmin kokeneet. Mutta ensimmäisenä mieleemme tunkeutuu ajatus, mikä päivä tänään on, 'maanantai', 'lauantai' vai 'torstai'.

Vaikuttaa siltä kuin jokaisella näistä päivistä olisi omat piirteensä ennen kuin se on edes alkanut. Ja kuitenkin tulevaisuudessa edessämme on oikeasti joukko elämättömiä päiviä, jotka ovat vain tyhjiä kankaita joiden päälle maalaamme unelmamme ja elämämme.

Sen sijaan näemme vain 'viikonpäivien' lyhyitä, julmetun suljettuja luuppeja, väsyneitä ja tuttuja latteuksia joiden läpi olemme laahustaneet kerta toisensa jälkeen surullisen rajoitetuissa elämissämme.

Tämä on tietenkin ihanteellista niiden kannalta, jotka pitäisivät meidät mielellään orjinaan ainaisessa tuotannon oravanpyörässä, niille, jotka pelkäävät sitä hetkeä jolloin nostamme katseemme teollisen kaavamaisesta rutiinista ja näemme pilkahduksen siitä vapaasta ajasta, jonka olisi kuulunut olla elinikäinen leikkipaikkamme. Jo varhaisesta iästä asti lapset opetetaan mukautumaan virallisen viikon määräileviin rajoihin. "Tiistai on maalauspäivä. Perjantaina pukeudutaan hienosti."

Kun he aloittavat koulun, heidät pakotetaan nielemään myös valheista suurin – viikonloppu. Viikonloppu on hyvä, meille kerrotaan. Se on erityinen. Sitä pitää juhlia. Se on meidän vapautemme. Ja kuitenkin sen varsinaisena roolina on vahvistaa, että viikon muut viisi päivää on varattu orjuudelle. Siihen mennessä kun lapset pääsevät koulutuksen oravanpyörästä, he eivät enää kyseenalaista tätä, eivät enää uskalla edes ajatella, että heidän tässä maailmassa elämänsä ainutkertaisen, korvaamattoman elämän rajalliset päivät kuuluvat heille itselleen eivätkä kenellekään muulle.

Meidän, jotka haluamme vapauttaa ihmiskunnan, on etsittävä enemmän kuin pelkkiä pinnallisia muutoksia yhteiskuntajärjestelmässä. Meidän on kaivettava syvälle kitkeäksemme lajimme mielikuvituksen pois siitä ummehtuneesta hedelmättömyydestä johon se on kasvanut kiinni.

Meidän ei pidä tuhlata hetkeäkään vaatimuksille lyhyemmästä työpäivästä tai työpäivien vähentämisestä. Meidän on tähdättävä korkeammalle hyökkäyksessämme aikaan liittyvää tyranniaa vastaan. On aika katsoa niin pitkälle eteenpäin, että näemme viikon lopun!